

Исток Православни

ИЗАБРАНЕ СВЕТООТАЧКЕ ПОУКЕ

Никада се нећемо одрећи тебе, вољено Православље!
Никада те нећемо издати, благочешће отаца! Никада те
нећемо оставити, мајко побожности! У теби смо рођени, у
теби живимои у теби ћемо умрети. А ако времена то буду
тражила и хиљаде пута умрећемо за тебе.

(блажени Јосиф Брјениос)

2. Одлично, одлично, пријатељу мој, друже Христов, верни
мужу, подвижниче побожности, који си пре спреман да умреш у
мукама, него да издаш поверено ти благочешће; у дан суда бићеш
са Мученицима.

(Свети Јован Златоусти, „Православна Црква и Екуменизам“,
Авва Јустин Ћелијски)

3. Код нас ни патријарси ни сабори никада нису могли да
уведу нешто ново, јер је чувар благочешћа код нас увек било само

тело цркве, тј. сам народ, који свагда жели да своју веру сачува непромењену и сагласну вери светих отаца.

(Из „Окружне Посланице“ Источних Патријараха 1848.год.)

4. Биће питани епископи и за њихов начин живота и за њихову паству. Тражиће се од њих одговор за разумне овце, које су примили од архипастира Христа. Ако се због њихове немарности изгубила нека овца, крв њена тражиће се од њих (епископа).

Слично и свештеници даће одговор за своје парохије. Исто тако сваки верник даће одговор за дом свој, за своју жену и децу и за слуге и слушкиње своје, да ли их је подизао „у васпитању и науци Господњој“ као што поручује Апостол (Еф. 6,4)

(Преподобни Јефрем Сирињ, преузето из часописа Св. Кнез Лазар бр.2,1998.г.)

5. Бог је допустио апостасију (отпадништво). Немојте покушавати да је зауставите својом немоћном руком, већ бежите од ње, заштитите се од ње. То је за вас довољно да учините. Учите се да препознајете дух времена, проучавајте га, тако да ћете кад год је то могуће моћи да избегнете његов утицај...

(Свети Игњатије Брјанчанинов)

6. Шта? Зар то значи да се са Отпадништвом треба помирити и „прикључити се“? Наравно да не! Ево шта нам је чинити: **„Удаљи се од њега и чувај – то ти је довољно. Упознај дух времена и проучи га, да би, ако је могуће, избегао његов утицај“**. У наше време важно је упамтити и у уму и срцу ову драгоцену поруку великог руског светитеља! **Ето зашто је злочинство ћутати о Отпадништву, обмањивати и себе и друге да је све у реду и да се не треба узнемиравати. Без разлога. Ако и ми немамо снаге „да својом немоћном руком зауставимо Отпадништво“, дужност хришћанске љубави нам налаже не само да се „удаљимо“ и да се „чувамо“ него и наше ближње да заштитимо, да их упозоримо на оно што сами не увиђају. Овде се увек ваља сетити речи једног од највећих стубова наше Цркве – Светог Григорија Богослова: „ћутањем се издаје Бог“**. Не смемо ћутати када је у питању дело од највеће важности, какво је дело спасења људских душа!

(Арх. Аверкије, Света Ревност, стр.23.)

7. **Со је изгубила свој укус. Код црквених пастира постоји само слабо, нејасно, и недоследно разумевање ствари и то по слову истине, што убија духовни живот у хришћанском друштву и уништава хришћанство које је у делању, а не у речима. Страшно је када видимо коме је поверено спасење. Али, то је Бог допустио...**

(Свети Игњатије Брјанчанинов)

8. **Милостивно Божије дуготрпљење одлаже потпуни распад због малог остатка који се спашава, док они који су кренули путем пропасти или су већ пропали достижу врхунац**

покварености. Они који се спашавају морају то да разумеју и да искористе време које им је дато на спасење... Нека би Милостиви Господ заштитио остатак оних који верују у Њега. Али овај остатак је малобројан и сваким даном је мањи...

(Свети Игњатије Брјанчанинов, цитат преузет из чланка епископа Аверкија Џорданвилског „What should we do” чланак објављен у Orthodox, Аустралија, Јануар-Март 1990.)

9. У старом Риму постојала два сталежа: виши, привилеговани - „патрицији”, и нижи - „плебс”, „плебејци”. Ова подела била је пренесена и у христијанизовани Рим: духовништво - то су ти „патрицији”, виши привилеговани сталеж, и обични верујући хришћани - „плебс” , „плебејци”, нижи сталеж, **бесправни, који обавезно само слуша, у свему се беспоговорно повинује, никада и ни у чему не смејући да се искаже.**

Треба ли говорити о томе колико је таква латинска концепција противна духу истанског Православља?...

...Никада у историји наше Православне хришћанске Цркве обични верујући нису били бесправни и безгласни „плебс”, него су врло често подизали свој глас против јеретика...

(Архиепископ Аверкије Џорданвилски,
„Света Ревност” стр.131)

10. Од самог почетка преузимања мога епископства ја сам почео да примењујем обичај да ништа не предузимам само по свом нахођењу, без ваших (тј. презвитерских) савета и без сагласности верног народа” ... „Ни воља епископа, ни воља верника нису довољни сами по себи за делање у цркви. Црква не живи и не делује по вољи човечијој, већ по вољи Божијој. Сагласност и

прихватање су означавали сведочанство целокупне Цркве да су црквене власти деловале и управљале у складу са вољом Божијом..

(Св. Кипријан Картагински)

11. **Иако не поседују дар управљања „људи Господњи“ (из 39. Апостолског правила) имају дар расуђивања и испитивања, (дар) који налаже посебан облик служења, који није поверен појединцима Цркве у њиховој свеукупној делатности. А пророци два или три нека говоре, а други нека расуђује(1.Кор.14,29). Све испитујте добро се држите.”(1.Сол.5,21)**

(Из „Приручника за Свештенослужитеље“)

12. **Чување истинских канона је дужност сваког човека који се пажљиво односи према својим (црквеним) обавезама: Али, пре свега оних који су Божијим Промислом призвани да руководе другима.”**

(Свети Фотије, цариградски патријарх)

13. **... Што се тиче оних који због неке јереси, осуђене од Светих сабора, прекину јединство са својим председавајућим, тј. зато што он јавно проповеда јерес и откривене главе је објављује у Цркви – такве особе не само да не подлежу казни по канонима што су се оградиле од јединства са такозваним епископом пре синодске одлуке, већ заслужују и достојну част међу православним. Јер нису епископа, већ лажног епископа и лажног учитеља осудили и они нису поцепали црквено јединство расколом, већ су се**

озбиљно и трезвено трудили да избаве цркву од шизме и раскла.

(15. правило Светог константинопољског (двократног) сабора)

14. Истински је православан само онај ко и умом и срцем прима све оно чему учи Света Православна Црква и који се смирено сагиње пред њеним ауторитетом. А ко одбацује ауторитет Свете Православне Цркве и пренебрегава њена Божанствена учења, свештена правила и установе, надахнуте Духом Светим – тај се противи Духу Светом и потпада под страшну казну коју је изрекао Сам Божанствени Утемељивач Цркве, Господ наш Исус Христос.

„Ако (ко) ни Цркву не послуша, нека ти буде као незнабожац и цариник (Мат.18,7).“

„Као што већ рекосмо“ – учи нас свети Апостол - „и сада опет велим: ако вам ко проповеда Еванђеље другачије него што примисте, анатема да буде!“ (Гал.1,9)

(Архиепископ Аверкије, Света Ревност, стр.84.)

15. Завештавам ти тврдо, сине мој, и заклињем те да се са свим силама својим држиш Свете Источне Цркве, као мајке која те је родила... И све противнике Свете Цркве одбаци од себе, и нактог пријатељског општења немој имати са њима, јер су непријатељи Божији.

(Отачко завештање, СПБ 1893.г.)

16. Само посебна Божија милост може да заустави ову погубну моралну епидемију, да је одложи на неко време, јер је

потребно да се збуди што је проречено Писмима... Нема никога ко би могао да изврши обнову Хришћанства – Сасуди Светог Духа су посвуда пресахнули, чак и у манастирима, тим ризницама побожности и благодати..

(Св. Игњатије Брјанчанинов)

17. Једини непогрешиви пут ка спасењу јесте апсолутно следовање учењу Светих Отаца, уклањајући се од сваког другог учења и сопственога умовања.

(Св. Игњатије Брјанчанинов)

18. Ваља увек избегавати она друштва и људе који су заражени безверијем (јересима или другим пороцима), да се не бисмо заразили њиховом болешћу и пострадали, јер Свето Писмо каже: „С преподобним ћеш преподобан бити... и с непослушним ћеш се развратити”

(Свети Макарије Оптински)

19. Сваки који говори мимо онога што је установљено, макар био веродостојан, макар и постио, макар и био девственик, макар и чуда чинио, макар и пророковао, нека ти буде као вук у овчијој кожи, пошто ради на пропасти оваца.

(Свети Игњатије Богоносац)

20. Шта треба говорити? Сви Учитељи Цркве, Сви Сабори и сва Божанска Писма саветују нас да бежимо од другачије мислећих (јеретика) и да избегавамо општење са њима.

21. Апостол Павле заповеда нам, да се клонимо од људи повређених јересју, а не да тражимо сједињење са њима говорећи: „Човека јеретика по првом и другом саветовању, клони се, знајући да се такав изопачио, и да греши – самога је себе осудио”.

(Свети Амвросије Оптински)

22. Бог је творац свију људи. А Бог је отац само оних људи који верују у Сина Божијега и у синовство. „Који се год одриче Сина, тај ни Оца нема, а ко признаје Сина, тај има и Оца”. (1. Јн. 2,23)

Сви су људи створења Божја и потенцијално синови Божији. Али истински су синови Божији „они који га примише и којима се даде власт да се назову синови Божји, који верују у име Његово, који се не родише од крви... него од Бога”. (Јн. 1,12-13).

Ова разлика између хришћана и не хришћана, тј. између рођених и створених мора се нарочито истицати у наше време вулгарне пропаганде да су све вере једнаке, снижујући планину у долине, а не дижући долине у висину планине.

(Свети Владика Николај Жички)

23. Ствари вере не допуштају икономију. То је исто као када би казао: „Одсеци себи главу, па иди куда хоћеш”.

Никада О! Човече оно што је црквено не решава се компромисима... И непостоји нешто средње између истине и лажи!

(Свети Марко Ефески)

24. Ми стојимо у борби за наше заједничко предање, за богатство здраве вере коју смо примили од Отаца.

(Свети Василије Велики, посланица 243)

25. Где су сада они који нас оптужују због наше агресивности према јеретицима?! Где су сада они који кажу, да између нас нема ништа различито, већ да разлике бивају због властољубља?! **Нека послушају Св. Апостола Павла; који говори, да јеванђеље изменише они, који у најмањем уводе новотарије.**

(Свети Јован Златоусти)

26. Љуби Бога онако како је Он заповедио да Га љубимо, а не онако како самообманути фантазери мисле да га љубе.

(Свети Игњатије Брјанчанинов)

27. Они који су се удаљили од благочешћа и оставили отачке и правоверне догмате наше вере и зајеничког Предања Цркве, павши и скренувши у новотарије и туђе идеје као и (друге) не православне обичаје, и који кривотворише и оскврнише истину благочешћа, такви више нису нити се могу називати истинским хришћанима, већ се као неправославни и новотари одсецају и

одељују од хришћанске и црквене заједнице и избацују из свештеног тора, као заражене овце и сатрулели удови, те подлежу крајњим и највећим црквеним казнама, и будући потпуно отуђени од боженске благодати са ђаволом на вечни пакао бивају осуђени.

(Сабор у Константинопољу из 1724.г. којим је председавао цариградски патријарх Јеремија Трећи, Манси г. 37, Кол. 209)

28. Памтимо, братијо, да где је лаж, ма у којем виду се јављала и ма каквом се благовидношћу прикривала, тамо нема истинске цркве. Тамо је лажи црква! Јер црква Христова је стуб и тврђава Истине.

Дакле, пазите добро како живите, не као немудри, него као премудри (Еф.5,15)!

(Архиепископ Аверкије Џорданвилски)

29. Ево чему нас учи прво правило Светог Василија Великог. Црква је јединствена и једна и само она има сву пуноту благодатних дарова Светога Духа. Ко год и на какав год начин одступи од цркве – у јерес, у раскол, у самовољно збориште, он губи причасност благодати Божјој. Нема Хришћанства, нити Христа; нема благодати, нити Истине; нема живота, нема спасења – ничега нема без цркве, и све то јесте само у једној јединој цркви.

(Свештеномученик Иларион (Тројицки)
у свом делу „Нема хришћанства без цркве“)

30. „Ваша Светости,

Ви сте већ отишли доста далеко. Загазили сте у Рубикон.

Стрпљење хиљада побожних душа, свештенства и мирјана постепено се исцрпљује. За љубав Господњу, вратите се назад! Немојте одлучити да створити расцепе и поделе у Цркви: Ви покушавате да уједините раздвојено, а једино што ћете успети јесте да раставите уједињено и отворите пукотине на тлу које је до данас било солидно и чврсто. Уразумите се и пробудите!

Али, авај, Ви сте отишли далеко. Већ „се вече спушта и дан се нагао крају.“ Како можете да видите зјапеће провалије у које стаза којом путујете ускоро води? Можда ће онај који је једном зауставио „Сунце над Гаваоном и Месец над долином Ајалонском“ поновити чудо и још још једном продужити дан, појачати Своју светлост и отворити Ваше очи да можете видети, разумети и вратити се.”

(Из „Отвореног писма Васељенском патријарху“.(Атинагори), часописа „Св. Три Јерерха“ објављеном у бр.1228, дец. 1965.год. Написао га је специјално за овај број један од најученијих грчких свештених лица, архимандрит Епифаније Теодоропулос)

31. Расколници могу имати веру у Свету Тријицу, имати Свето писмо, и тајне, али не спасење.

(блажени
Августин)

Део Божићне посланице патријарха Павла и Св. Арх. Сабора
СПЦ 1998. год.

... Зато вам, браћо и сестре, стављамо на срце и душу потребу да чувамо јединство Цркве Христове, јединство Духа свезом мира, једно тело, један Дух, један Господ, једна вера, једно крштење (в.

Еф. 4, 3-5). Том јединству Цркве увек се супростављао, и сада супроставља, грех у човеку – особито гордост и самољубље. Гордост изврће веру, ствара јереси и расколе. У гордоме нема ни вере, ни љубави. Чувајмо се да нас због каквих интереса пролазног света, зли људи не увуку у јерес, грех против истине, и раскол; грех против љубави и јединства Цркве и народа. Схватимо да је не само од јеретика, него и од расколника одступио Дух Свети, те не само јеретици него и расколници не могу имати спасење. Ту истину изразио је у трећем веку Св. мученик Кипријан картагински : "**Коме Црква није мати, Бог му не може бити Отац**"; а блажени Августин: " расколници могу имати веру у Свету Тројицу, имати Свето писмо, и тајне, али не спасење ". **Спасења ван Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве нема, јер је Христос рекао да ће основати Цркву Своју, и врата пакла неће је надвладати (в. Мт. 16, 18) ; а Свети апостол Павле, да је Црква стуб и тврђава истине (в. Тим. 3, 15)**. Да нас новорођени Спаситељ сачува од гордости, од јереси и раскола, и свих греха, да би свагда били једно у Њему, и спасавали се у јединству са свима Православним у свету. Имајмо у виду да не просто слога, него једина света слога Србина спасава.